

Arrest

nr. 286 258 van 17 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 januari 2023.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen "verzoek kennelijk ongegrond" van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) van 9 juni 2022.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...) b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;(...)

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. (...)”

3. Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Albanië voor de gezondheid van hun dochter J. en vrezen dat haar aandoening erger zal worden.

5. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen. Verzoekers maken, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

6.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het formuleren van algemene beweringen, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

6.2. In het verzoekschrift werpen verzoekers het volgende op:

“Dat verzoekers echter opmerken dat tegenpartij hun gehele dossier niet naar behoren heeft onderzocht. Dat zij weliswaar de medische problemen van hun dochter als grondslag voor hun asielverzoek hebben aangevoerd, maar ook hebben uiteengezet dat zij in Albanië het voorwerp van veel discriminatie en bespottung is geweest wegens haar handicap, die haar volledig in een depressie heeft gestort. Dat vastgesteld dient te worden dat tegenpartij het verzoek om internationale bescherming van verzoekers niet vanuit deze invalshoek heeft onderzocht.

Dat het Verdrag van Genève echter naar zeer nauwkeurige criteria verwijst voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, met name het behoren tot een sociale groep.

Dat het feit dat men deel uitmaakt van een groep mensen met ernstige medische problemen (invaliditeit) heel goed kan vallen onder de criteria die in het Verdrag van Genève zijn vastgelegd.”

Met betrekking tot de medische problemen van hun dochter J., wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen: “U vreest bij terugkeer naar Albanië voor de gezondheid van uw dochter en dat haar aandoening erger zal worden (CGVS F.(...), p. 8).

De medische problemen van uw dochter J.(...) an sich houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor

personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Evenmin ressorteren medische problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4 §2. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw dochter doorheen de jaren toegang had tot de Albanese gezondheidszorg in Tirana en Fier, en aldaar verschillende behandelingen onderging, waarvan u ook enkele documenten voorlegt (CGVS F.(...), p. 7-11; CGVS V.(...), p. 6-8). Er dient ook aangekaart te worden dat uw dochter een uitkering ontving en de meeste medicatie gratis ontving of ten minste een deel terugbetaald kreeg (CGVS F.(...), p. 8-10). Een deel van haar behandelingen en medicatie in Albanië overlappen zelfs met deze in België (CGVS F.(...), p. 11). Uit niets blijkt dat u bij terugkomst niet opnieuw toegang zou kunnen krijgen tot deze gezondheidszorg. Dat er verschillen in kwaliteit bestaan tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, zoals onder andere wordt aangetoond in de documentaire die u voorlegt, wordt niet betwist, maar dergelijk kwaliteitsverschil houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat de uitkering die uw dochter ontving niet voldoende is om alle kosten te dekken en u daardoor leningen moest aangaan bij familie en een bank (CGVS F.(...), p. 7; CGVS V.(...), p. 7) zijn problemen van socio-economische aard die evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin ressorteren deze moeilijkheden onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS F.(...), p. 9).". Verzoekers werpen geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekers stellen algemeen dat hun dochter J. in Albanië het voorwerp van veel discriminatie en bespottung is geweest wegens haar handicap. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. De Raad merkt op dat het aan verzoekers toekomt om aan te tonen dat hun dochter J. omwille van haar handicap is gediscrimineerd. Verzoekers blijven hier echter in gebreke.

Waar verzoekers aanvoeren dat hun dochter J. deel uitmaakt van een sociale groep namelijk "een groep mensen met ernstige medische problemen (invaliditeit)", merkt de Raad op dat daargelaten de vraag of de door verzoekers omschreven groep als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het louter behoren tot een bepaalde sociale groep, er niet automatisch op wijst dat de dochter van verzoekers persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

6.3. Waar verzoekers verwijzen naar de gevoegde documenten aan hun verzoekschrift en hierbij stellen dat Albanië duidelijk mensen met een handicap buiten beschouwing laat, die ernstige problemen hebben om in de maatschappij te integreren, wijst de Raad erop dat de door verzoekers bijgebrachte informatie van louter algemene aard is. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hun dochter J. bij een terugkeer naar het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6.4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

7. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 februari 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP'n wijzen op de zware medische problematiek van hun dochter die discriminatie en bespotting uitlokt en tot een depressie leidt. Dit is een element van vervolging gezien de overheid deze toestand laat begaan, dit maakt een normaal leven onmogelijk. Ze stellen vast dat de Raad de medische problematiek niet betwist maar de Raad biedt geen antwoord op hun beroep, er is de druk van de omgeving en er zijn geen noodfondsen om hen te helpen. De Raad heeft nagelaten de documentatie en algemene info in de verwerpingsbeschikking op te nemen, terwijl zij bovendien ook de link gelegd hebben naar hun individuele situatie: hun overheid schiet tekort in haar beschermingstaak. Ze willen een beter, normaler leven voor hun dochter, zoals beter onderwijs, dit is onmogelijk in Albanië.”

4.1. In het licht van het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting waarin zij wijzen op de zware medische problematiek van hun dochter die discriminatie en bespotting uitlokt en tot een depressie leidt, en waarin zij uiteenzetten dat dit een element is van vervolging gezien de overheid deze toestand laat begaan en dit een normaal leven onmogelijk maakt, evenals waar zij menen dat de Raad de medische problematiek niet betwist maar geen antwoord biedt op hun beroep en zij hierbij aangeven dat er de druk is van de omgeving en er geen noodfondsen zijn om hen te helpen, herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“Met betrekking tot de medische problemen van hun dochter J., wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen: “U vreest bij terugkeer naar Albanië voor de gezondheid van uw dochter en dat haar aandoening erger zal worden (CGVS F.(...), p. 8).

De medische problemen van uw dochter J.(...) an sich houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Evenmin ressorteren medische problemen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming, zoals voorzien in artikel 48/4 §2. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw dochter doorheen de jaren toegang had tot de Albanese gezondheidszorg in Tirana en Fier, en aldaar verschillende behandelingen onderging, waarvan u ook enkele documenten voorlegt (CGVS F.(...), p. 7-11; CGVS V.(...), p. 6-8). Er dient ook aangekaart te worden dat uw dochter een uitkering ontving en de meeste medicatie gratis ontving of ten minste een deel terugbetaald kreeg (CGVS F.(...), p. 8-10). Een deel van haar behandelingen en medicatie in Albanië overlappen zelfs met deze in België (CGVS F.(...),

p. 11). Uit niets blijkt dat u bij terugkomst niet opnieuw toegang zou kunnen krijgen tot deze gezondheidszorg. Dat er verschillen in kwaliteit bestaan tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, zoals onder andere wordt aangetoond in de documentaire die u voorlegt, wordt niet betwist, maar dergelijk kwaliteitsverschil houdt geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat de uitkering die uw dochter ontving niet voldoende is om alle kosten te dekken en u daardoor leningen moest aangaan bij familie en een bank (CGVS F.(...), p. 7; CGVS V.(...), p. 7) zijn problemen van socio-economische aard die evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin ressorteren deze moeilijkheden onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS F.(...), p. 9).". Verzoekers werpen geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekers stellen algemeen dat hun dochter J. in Albanië het voorwerp van veel discriminatie en bespottung is geweest wegens haar handicap. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. De Raad merkt op dat het aan verzoekers toekomt om aan te tonen dat hun dochter J. omwille van haar handicap is gediscrimineerd. Verzoekers blijven hier echter in gebreke." (eigen onderlijning)

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partijen elementen aanhalen waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissingen werd geantwoord. Zo wordt in het licht van de aangehaalde zware medische problematiek van hun dochter die discriminatie en bespottung uitlokt en tot een depressie leidt waarbij zij ter terechtzitting stellen dat dit een element is van vervolging gezien de overheid deze toestand laat begaan en een normaal leven onmogelijk maakt, geduid dat de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, en dat de verzoekende partijen er niet in slagen dit aan te tonen. Eveneens wordt vastgesteld dat uit niets blijkt dat bij terugkomst niet opnieuw toegang zou kunnen worden gekregen tot de gezondheidszorg en wordt aangestipt dat het aangehaalde kwaliteitsverschil geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting stellen dat er de druk van de omgeving is en er geen noodfondsen zijn om hen te helpen, wijst de Raad op de vaststellingen dat hun dochter een uitkering ontving, de meeste medicatie gratis ontving of ten minste een deel terugbetaald kreeg, evenals dat het feit dat de uitkering die hun dochter ontving niet voldoende is om alle kosten te dekken en zij daardoor leningen dienden aan te gaan bij familie en een bank, problemen zijn van socio-economische aard die evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partijen gaan hieraan voorbij. De door de commissaris-generaal geformuleerde motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig, en vinden steun in het administratief dossier. Voor het overige concretiseren de verzoekende partijen niet op welke elementen geen antwoord zou zijn geboden. Zij beperken zich in wezen dan ook tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herhalen, dan wel herformuleren en aangeven het niet eens te zijn zonder *in concreto* in te gaan op voormelde motieven en gronden, laat staan dat zij concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen.

4.2. Voorts hekelen de verzoekende partijen dat de Raad heeft nagelaten de documentatie en algemene informatie in de verwerpingsbeschikking op te nemen, terwijl zij, naar hun mening, bovendien ook de link gelegd hebben naar hun individuele situatie: hun overheid schiet tekort in haar beschermingstaak, aldus de verzoekende partijen. De Raad stipt in dit kader volgende gronden van voormelde beschikking aan:

"6.3. Waar verzoekers verwijzen naar de gevoegde documenten aan hun verzoekschrift en hierbij stellen dat Albanië duidelijk mensen met een handicap buiten beschouwing laat, die ernstige problemen hebben om in de maatschappij te integreren, wijst de Raad erop dat de door verzoekers bijgebrachte informatie van louter algemene aard is. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hun dochter J. bij een terugkeer naar het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)." (eigen onderlijning)

Door de algemene kritiek te uiten dat de Raad heeft nagelaten de documentatie en algemene info in de verwerpsbeschikking op te nemen, gaan de verzoekende partijen wederom voorbij aan hetgeen in de vermelde beschikking wordt vastgesteld en meer bepaald aan voormelde hernomen grond waarin hierover wel degelijk standpunt wordt ingenomen en de redenen die hiertoe leidden worden toegelicht. Waar zij aanvoeren dat zij bovendien ook de link gelegd hebben naar hun individuele situatie en stellen dat hun overheid tekortschiet in haar beschermingstaak, geven de verzoekende partijen in wezen slechts aan het niet eens te zijn en gaan zij er wederom aan voorbij dat het hen toekomt dit *in concreto* aan te tonen. Het uiten van algemene kritiek en het poneren van hun eigen visie volstaan, gelet ook op de overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen waaraan geen afbreuk wordt gedaan, niet om een ander licht te werpen op het besluit dat luidt: *“Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hun dochter J. bij een terugkeer naar het land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.”* De verzoekende partijen voegen geen concrete dienstige opmerkingen toe aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden, laat staan dat die tot een andere beoordeling zouden leiden.

4.3. Het besluit van hun betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting luidt dat ze een beter, normaler leven willen voor hun dochter, zoals beter onderwijs, hetgeen naar hun mening onmogelijk is in Albanië. Deze elementen houden geen verband met de gronden van vervolging opgenomen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het volgen van onderwijs en de gezondheidssituatie van hun dochter, merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35) blijkt dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. *In casu* wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Albanese autoriteiten hun dochter op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding en scholing zullen ontzeggen. Bovendien houden de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel in.

4.4. De Raad besluit dat de verzoekende partijen zich grotendeels beperken tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij tevens kritiek uiten en eerdere aangehaalde elementen herhalen. Met hun betoog gaan zij evenwel niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slagen zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS